

ת"פ 21652/09/14 - מדינת ישראל נגד ייבגני לויין, מוראד פרחאט

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 21652-09-14 מדינת ישראל נ' לויין ואח'

בפני כב' השופטת דיאנה סלע

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. ייבגני לויין
2. מוראד פרחאט

גזר דין

הנאשמים הורשעו על פי הודייתם, לאחר שהוחל בשמיעת הראיות בתיק, בעובדות כתב אישום אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - לפי סעיפים 333 + 335 (א)(2) + 29 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין).

נאשם 2 הורשע גם בעבירה של הדחה בחקירה - לפי סעיף 245 (ב) לחוק העונשין.

1. עובדות כתב האישום המתוקן בתמצית

א. בזמנים הרלבנטיים לכתב האישום עבד ר' ח' כספר במספרה ברחוב הרצל 4 בטירת הכרמל (להלן: המתלון והמספרה, בהתאמה). מספר ימים עובר ליום 2/1/11 התגלע בין אמו של נאשם 1 - אשר נהגה להסתפר אצל המתלון - לבין האחרון ויכוח חריף, עליו סיפרה לנאשם 1.

ב. עובר לתאריך 2/1/11, בשעה 19:30, החליטו הנאשמים ואחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: האחר), לתקוף את המתלון, וזאת על רקע הוויכוח המתואר לעיל.

ג. בעקבות כך, הגיעו הנאשמים והאחר בתאריך 2/1/11 סמוך לשעה 19:30, למספרה בשעה שהמתלון עמד לסוגרה. הנאשמים נכנסו למספרה, דחפו את המתלון לתוכה ואז תקפו את המתלון בצוואתא חדא, בכך שהלמו בראשו ובכל חלקי גופו באגרופים ובבעיטות. המתלון ניסה להתגונן מפני הנאשמים והאחר, ואז נטלו הנאשמים והאחר כסאות מהמספרה ותקפו אותו באמצעותם.

בהמשך, שלף הנאשם 2 סכין מתקבעת בעלת להב קבוע (להלן: הסכין) ואיים על המתלון באמצעותה. המתלון השליך כיסא לעברו של הנאשם 2, והסכין הופלה על הרצפה. נאשם 1 הרים את הסכין ואיים על

המתלון באופן שנוסף בסכין וצעק לעברו: "למי קראת הומו?". בשלב זה החל המתלון לצעוק "משטרה", והנאשמים והאחר נמלטו מהמקום. מספר דקות לאחר מכן, התקשר הנאשם 2 למתלון ואיים עליו שאם האחרון יפנה למשטרה, יירה בראשו.

ד. כתוצאה מתקיפת הנאשמים והאחר את המתלון, נגרמו למתלון חבלות בראשו, בפניו ובצלעותיו, וכן שבר תוך מפרקי בכף ידו הימנית.

במעשיהם כמתואר לעיל, הנאשמים תקפו את המתלון בצוואת וגרמו לו לחבלה חמורה. נאשם 2 ניסה להניע את המתלון באיומים מלמסור הודעה בחקירה על פי דין.

ראיות לעונש

עבר פלילי .2

א. נאשם 1, יליד 1986, נעדר עבר פלילי, למעט עבירות תעבורה, שאין ממין הענין.

ב. לחובתו של נאשם 2, יליד 1980, שלוש הרשעות - מאוחרות לעבירות שבוצעו על ידו בתיק זה- בשישה תיקי חקירה שנפתחו נגדו בין השנים '09 - '11, בעבירות של היזק לרכוש במזיד, תקיפת בת זוג, איומים, הפרת הוראה חוקית, הטרדה באמצעות מתקן בזק, גניבה והתפרצות למקום מגורים. במסגרת הרשעותיו אלו נידון נאשם 2 לשתי תקופות מאסר בפועל. ביום 10/7/12 נגזרו עליו 4 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות איומים, הטרדה באמצעות מתקן בזק והפרת הוראה חוקית. (ת"פ 7817-05-12 בבימ"ש שלום בחיפה). בגין הרשעתו השלישית, בעבירות של גניבה (שתי עבירות), הונאה בכרטיס אשראי, הסגת גבול פלילית, תקיפת בת זוג וכניסה למגורים כדי לבצע עבירה, נידון ביום 17/12/15 ל- 14 חודשי מאסר, לאחר שהופעלו שני עונשי מאסר מותנים שנגזרו עליו בשני תיקים קודמים. בסופו של יום נקבע כי יחל לרצות את עונשו ביום **3/4/16**. (ת"פ 16107-09-12 בבימ"ש שלום בחיפה).

3. המאשימה הפנתה למסמכים הרפואיים של המתלון ת/21, ת/21א ג-, ת/22 ו- ת/22א, אשר הוגשו על ידה במסגרת שמיעת הראיות. המתלון פנה לחדר מיון לאחר התקיפה, התלון על חבלה בראש, הקאה, חבלה בגב וביד ימין. הוא שוחרר למעקב כעבור כשלוש שעות וחצי שעות, לאחר שנרשם כי כל הבדיקות הגופניות היו תקינות, למעט נפיחות בכף יד ימין, לגביה התלון על כאבים הגבלה בטווח תנועה. בבדיקה שנערכה למתלון בקופת החולים למחרת האירוע, נמצאה רגישות ונפיחות לאורכה של אצבע 2 בכף יד ימין, אשר קובעה, נפיחות ורגישות ברקה מימין, רגישות בהיבט קדמי של החזה, פצע שטחי בשפה תחתונה, שריטה באף, רגישות בצוואר ושטף דם קטן מעל צלעות שמאל. המתלון היה בטיפול אורטופד, ובהמשך נמצאו בצילומי רנטגן סימני שבר בזרת ימין.

תסקיר שירות המבחן .4

א. נאשם 1

שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו של נאשם 1.

קצינת המבחן סקרה את נסיבותיו האישיות של נאשם 1, יבגני, בן 30, אשר עלה לארץ עם משפחתו בשנת 90'. נאשם 1 מתגורר במגדל העמק עם אשתו ועם בנו בן ה-4 חודשים, ועובד כסוכן מכירות מזה ארבע וחצי שנים.

אשר להתייחסותו לעבירה בה הורשע על פי הודייתו, לדבריו ניגש למתלונן עם שותפו לעבירה לאחר שאמו סיפרה לו כי המתלונן כינה אותו בכינוי גנאי בנוכחותה, ועל רקע זה התפתח ויכוח ביניהם. הוא חיכה מספר ימים עד שהחליט לגשת אליו, במטרה לשוחח עמו ולבקש כי לא יחזור על כינוי גנאי זה, שפגע באמו. לדבריו, הציע לשותפו להגיע יחד איתו מתוך צורך להרגיש מוגן, מאחר ופחד כי המתלונן יתקוף אותו. במספרה התחיל ויכוח מילולי, אולם בשלב מסוים המתלונן התחיל להשתולל ולהתנהג באלימות. על כן הגיב כמתואר, מתוך הגנה עצמית. הוא סיפר לה כי אירוע העבירה הינו חריג לדפוסי התנהגותו, לא הביע כלל אמפטיה כלפי המתלונן ואף ביטא חוויית קורבנות, בתפיסתו את המתלונן כמנצל את המצב, שנוצר לצורך השגת רווחים כלכליים ולהפעלת מניפולציות על מערכת המשפט. משכך, סברה קצינת המבחן כי נאשם 1 קיבל אחריות חלקית לביצוע העבירה בה הורשע.

קצינת המבחן העריכה כי קיים פער בין האופן בו הציג עצמו לבין התנהלותו המתוארת בעבירה, כי הוא זקוק לטיפול, וכי ללא הליך טיפולי, קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה במצבים דומים בעתיד. בהעדר הסכמה של הנאשם להליך טיפולי, נמנעה מהמלצה טיפולית בעניינו.

ב. ביחס לנאשם 2 לא התבקש תסקיר של שירות המבחן.

5. תסקיר נפגע עבירה

המאשימה הגישה תסקיר נפגע עבירה בעניינו של המתלונן.

בתסקיר שנערך ביום 8/12/15, התרשמה המפקחת המחוזית לנפגעי עבירה (להלן: המפקחת) כי גם כיום, בחלוף כחמש שנים ממועד האירוע, מתקשה המתלונן להתגבר על השלכותיו הטרומטיות, עת הותקף על ידי שלושה אנשים באופן אלים. המתלונן שיתף אותה בכאב רב, בדיבור קולח ומפורט, כי למרות מבנה גופו הגבוה והחסון, הגבילה התקיפה בצוותא חדא את יכולתו להגן על עצמו, ועל כן הרגיש מוחלש, מושפל, פגיע וחרד. לדבריו, כאשר עזבו הנאשמים את הזירה, מיהר לנעול את המספרה, התקשר למשטרה, ולאחר מכן התקבלה שיחה מאימת שתלונה למשטרה תוביל לפגיעה קטלנית. לאחר התאונה הלך למיון ובהמשך היה במעקב רפואי. החלמתו היתה איטית והדרגתית, ובמשך כ- 4 חודשים התקשה לשוב לפעילות מלאה במספרה, וכתוצאה מהאירוע נפגעו יכולת השתכרותו וכן דימויו העצמי בפני קהל לקוחותיו.

לדבריו, בחודשים הראשונים לאחר האירוע סבל מחרדות, מקושי להרדם, מסיוטים, היה דרוך, מתוח וחשדן כלפי סביבתו, מחשש שהנאשמים או מי מטעמם יחזרו, ינסו לפגוע בו, ויגרמו לו נזקים בלתי הפיכים, ונזקק במשך זמן מה לטיפול תרופתי מתאים. בפגישות אקראיות עם שכנו, נאשם 1, שבו והציפו אותו זכרונות קשים, ותחושת המצוקה שלו גברה בגין העדר חרטה ואמפטיה שגילו כלפיו. תקיפתו במקום עבודתו, בסביבה מוכרת ובטוחה לכאורה, ומצד אדם שהיה מוכר לו פגעו בתחושת האמון בזולת ולהגברת החשדנות ביחסיו הבינאישיים.

כן ציינה המפקחת כי המתלונן ציפה "לעשיית צדק", בכך שתינתן הכרה מרבית ומרתיעה לחומרת ההתנהגות האלימה כלפיו, וציין כי פיצוי כספי עשוי להוות עבורו אקט של ביטוי מוחשי בגין הפגיעות הכלכליות והרגשיות שנגרמו לו.

6. אחיו של נאשם 2, סעד פרחאת, העיד כעד אופי מטעמו. העד, קצין במילואים ומרצה באוניברסיטה, התנצל בשמו של נאשם 2 ובשם משפחתם, סיפר כי האירוע אינו הולם את החינוך וערכי התרבות שקיבלו, וכי הנאשם הביע תסכול וחרטה משך תקופת שהותו במעצר בית בגין תיק אחר. לדבריו, הקשיים של המשפחה כולה, ושל נאשם 2 בפרט, החלו לאחר שאיבדו אח בנסיבות טראגיות (לפני כ- 12 שנים). הנאשם, אב לשני ילדים, התגרש לפני כשש שנים. הוא סיפר כי הוא תומך בנאשם מאז ביצע המעשים נשוא תיק זה, עליהם לקח אחריות, וכי תחושתו היא שאחיו זקוק לשיקום ולתמיכה נפשית.

7. סנגורו של נאשם 1 הגיש תלושי שכר לחודשים יולי - דצמבר 15' של חברת די.בי.אס שירותי לוויין (1998) בע"מ, בו עובד הנאשם כאיש מכירות עובד מיום 28/6/11 ועד היום. כן הגיש תעודות הצטיינות והערכה שקיבל במהלך השנים על הישגיו בחברה.

סנגורו של נאשם 2 הגיש אישורים רפואיים אודות מצבו הרפואי של הנאשם כיום, וכן על מצבו הנפשי משנת 10', אשר תוכנם יסקר להלן.

טיעוני הצדדים לעונש

8. טיעוני המאשימה

א. המאשימה עתרה להטיל על הנאשמים עונשי מאסר בתוך מתחמי הענישה הנטענים על ידה, כפי שיפורט להלן, וכן להשית על שניהם מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

ב. בחוזרו על עובדות כתב האישום המתוקן, הדגיש ב"כ המאשימה את חומרת מעשיהם האלימים של הנאשמים ואת הנזק שנגרם למתלונן באירוע. הנאשמים תקפו את הקורבן ללא סיבה של ממש במקום עבודתו, והאירוע כלל אדם נוסף שזהותו אינה ידועה. נאשם 2 אף איים על המתלונן, באומרו כי יירה בראשו באם ידווח על האירוע לגורמי האכיפה. עוד ציין כי מעשים אלו משקפים התנהגות עבריינית ומסוכנת, ולפיכך יש לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה.

כן הדגיש כי עבירות אלו התפשטו כמו נגע בחברתנו, ובשל כך יש להחמיר בענישה בגין. על כן ביקש לנקוט במדיניות ענישה אשר יהא בה כדי להרתיע יחיד ורבים, הנאשמים דכאן, ונאשמים פוטנציאליים.

בהפנותו לפסיקה התומכת בעמדתו, ביקש לקבוע לגבי לנאשם 1 מתחם ענישה הנע בטווח שבין שנתיים לחמש שנות מאסר, ואילו ביחס לנאשם 2, אשר הורשע בעבירה נוספת של הדחה בחקירה מתחם ענישה הנע בין שנתיים וחצי לחמש שנות מאסר שנות מאסר בפועל, ולהשית מאסר בפועל בתוך מתחם זה, שיצטבר לעונש המאסר בן 14 החודשים שהושת על נאשם 2 במסגרת ת"פ 16107-09-12.

ב"כ המאשימה ציין בהגנתו כי נוכח השיהוי בהגשת כתב האישום, המאשימה לא עתרה להשתת ענישה הרף הגבוה של המתחם ההולם לו היא טוענת.

ד. הערכים החברתיים שנפגעו הנם זכות האדם לגופו ושמירה על ביטחונם של אזרחים, בפרט כאשר מדובר במקום עבודתו של אדם, שם שווה שעות ארוכות.

ה. בא כוח המאשימה ציין כי לנאשם 1 אין הרשעות בפלילים, אך הפנה להרשעותיו בעבירות תעבורה, וציין כי נאשם 1 היה נתון במעצר בין התאריכים 3/1/11-5/1/11. כן הפנה לרישום הפלילי של נאשם 2, בציינו כי עברו הפלילי כולל שלוש הרשעות מאוחרות, כמפורט לעיל, וכי בגין שנתיים מהן נדון לעונשי מאסר. בנוסף, ביחס לשני הנאשמים, הפנה כאמור למוצגי המאשימה - מסמכים רפואיים הנוגעים למתלונן, אשר הוגשו במסגרת שמיעת הראיות בתיק.

ו. בהתייחסו לתסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 1, הדגיש כי לא עלה בידי שירות המבחן לבוא בהמלצה טיפולית שביכולתה למזער את הסיכון להישנות מעשה פוגעני בעתיד, וכי הנאשם נעדר חיבור ולו מינימאלי לצורך הטיפול.

ז. כן הפנה לתסקיר הקורבן, בחוזרו על האמור בו, לרבות מצוקתו וחששותיו של הנאשם מהתקיפה המתוכננת, מצבו הנפשי הקשה בחודשים הראשונים לאחר האירוע, החלמתו האיטית והדרגתית, הפגיעה בכושר השתכרותו ודימויו העצמי, כמפורט בתסקיר.

נוכח האמור לעיל, עתר כאמור ב"כ המאשימה להטיל על הנאשמים עונשי מאסר בתוך מתחם הענישה הנטען על ידו וכן ענישה נלווית, כמפורט לעיל.

9. טיעוני הנאשם 1

סנגורו של נאשם 1 ביקש שלא למצות את הדין עם נאשם 1, ולהסתפק בהשתת מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות ובמאסר על תנאי.

א. הסנגור טען כי מדובר באירוע המצוי ברף הנמוך של עבירת האלימות, ואלמלא השבר באצבע שנגרם למתלונן בעת האירוע, היה הענין בסמכות בית משפט השלום. בנוסף, טען כי נאשם 1 תפס את מעשיו כמעשים שנעשו מתוך הגנה עצמית.

ב. הסנגור ביקש להתחשב בשיהוי הניכר בהגשת כתב האישום, שכן האירוע קרה בשנת 11' וכתב האישום הוגש בשנת 14'.

ג. עוד ביקש להתחשב לקולא בנסיבותיו האישיות של נאשם 1, העובד באותו מקום עבודה מזה חמש שנים, לא עבר מאז האירוע ולו עבירה פלילית אחת, ואף לא נחקר במשטרה. בעת ביצוע העבירה היה נאשם 1 בן 25, כיום הוא מיושב בדעתו, נשוי ואב לתינוק בן ארבעה חודשים. נטען כי הנאשם מתחרט על מעשיו ומבין כי טעה.

לאור האמור לעיל, ולאור התנהלותו והתנהגותו של נאשם 1 בחמש השנים האחרונות, טען הסנגור כי ניתן לסטות ממתחם הענישה ולהשית על נאשם 1 עונש שאינו כרוך במאסר בפועל.

את גובה הפיצוי המבוקש על ידי המאשימה השאיר הסנגור לשיקול דעת בית הנשפט.

דברי הנאשם 1: "אני מאוד מצטער על מה שהיה. אני מאוד מתנצל, גם בפני ר'. מאז עברתי שינוי בחיים שלי. התחתנתי, קניתי בית, עברתי עיר, אני עם אישה ועם ילד, יש לי עבודה מסוגרת כבר חמש שנים".

10. טיעוני הנאשם 2

סנגורו של נאשם 2 ביקש שלא למצות את הדין עם נאשם 2, ולגזור את עונשו בתוך הרף התחתון של מתחם הענישה, אשר אינו עולה על מספר חודשי מאסר בודדים הניתנים לשיטתו לריצוי בדרך של עבודות שירות.

א. בטיעוניו הפנה לעובדות כתב האישום המתוקן, וטען כי המסכת העובדתית מהווה אירוע אחד, וכי בין האירוע שהתרחש במקום עבודתו של המתלונן לבין שיחת הטלפון אליו חלפו דקות בודדות. לפיכך, יש להתייחס לאירוע בכללותו כמקשה אחת ולקבוע מתחם ענישה אחד.

ב. לטענתו, חלקו ומידת אשמו של נאשם 2 באירוע, נמוכים מאשר של המעורבים האחרים, וציין כי זהותו של מעורב נוסף אינה ידועה למאשימה עד היום, והוא מעולם לא הועמד לדין בגין מעשיו. כן הדגיש את היעדר ההיכרות הקודמת בין נאשם 2 לבין המתלונן, והיעדר סכסוך כלשהו ביניהם. לדבריו, לאירוע לא קדם תכנון מצד נאשם 2, לכל היותר נערכה שיחה בינו לבין המעורבים האחרים, והאירוע לא כלל בתוכו אלימות או התעללות ברף המצדיק להחמיר בעונשו של הנאשם.

לדבריו, לצד הודאתו של נאשם 2 בבית המשפט, נטילת האחריות מצדו באה לידי ביטוי זמן קצר לאחר האירוע, אז עדכן את רכז מודיעין אותו הכיר על קרות האירוע ועל מעשיו.

ג. חרף פגיעת הנאשם בערך החברתי המוגן, טען הסנגור כי יש לבחון את הדברים על רקע חלוף הזמן מאז התרחשות האירוע, והשיהוי הניכר בו הוגש כתב האישום, כמפורט לעיל. הנאשם לא ניסה להתחמק מהליכי החקירה או מההליכים המשפטיים, ולא גרם להתמשכות ההליכים. מתסקיר נפגע העבירה, עולה כי השיהוי הגביר גם את מצוקתו של המתלונן והסבל שנגרם לו. לעניין השיהוי בנקיטת הליכים וההכרה באפשרות להתחשב בטיעונים של הגנה מן הצדק בשלב הענישה, הפנה הסנגור לדבריו של כב' הש' מלצר בע"פ 10715/08 ולס' נ' מ"י (1/9/09).

ד. לקולא ביקש הסנגור להתחשב בנסיבותיו האישיות של נאשם 2, בן ה-36, גרוש ואב לשני ילדים הנמצאים בחזקת גרושתו, אשר בתקופה הרלוונטית היה נאשם 2 שרוי במצב נפשי קשה. כן הדגיש כי במועד הרלוונטי לאירוע נשוא תיק זה נעדר הנאשם עבר פלילי, ואין לזקוף לחובתו בגזירת עונשו את הרשעותיו המאוחרות. הוא איבד את אחיו הבכור בנסיבות טראגיות, ומאז הדרדר מצבו הנפשי, זאת לצד הדרדרות נוספת במצבו הבריאותי. במהלך שנת 10' עבר הנאשם תאונת דרכים, אשר הוגדרה כנסיון אובדני, ובגינה אושפז בין החודשים אוגוסט - ספטמבר 10' במרכז הרפואי לבריאות הנפש בטירת הכרמל, כאשר זה אינו האירוע האובדני היחידי של נאשם 2 במהלך התקופה האמורה. כן ציין כי נאשם 2 עבר לאחרונה ניתוח שרוול קיבה והוא סובל מסכרת ולחץ דם גבוה וכי מצבו הבריאותי התדרדר עקב חולשה פתאומית ברגלו הימנית עד כדי מצב שאינו יכול להתהלך עליה.

עוד טען כי יש להתחשב לקולא גם בכך שמאז האירוע לא נפגשו נאשם 2 והמתלונן, וכי ההכרות שלו עם הנאשם האחר היא כללית ואינה נוגעת למקום מגוריהם של הנאשמים.

לפיכך, ביקש הסנגור להקל בעונשו של הנאשם, ולגזור את עונשו של נאשם 2 ברף התחתון של המתחם הנטען על ידו.

דברי נאשם 2: "אני מתנצל על מה שעשיתי. באתי בתור מכיר של הנאשם 1, עבדתי איתו חמש שנים באבטחה. היה אצלנו בבית. בחקירה הוא אמר שהוא לא מכיר אותי. היום אנחנו לא עובדים ביחד. לשאלת בית המשפט עבדנו יחד בזמן שהיה המקרה. עבדנו ברוקוביץ', במרידיאן. עבדנו יחד חמש שנים באבטחה, שנינו היינו מאבטחים. אני לא ידעתי על מה מדובר. לשאלת בית המשפט, הסכין לא היה אצלי. יש אחד שלישי שלא הביאו אותו לחקירה, הוא ניסה לדקור ואני תפסתי את הסכין ביד שלי".

11. לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים, ומבלי לקבוע עמדה סופית לגבי הענישה הראויה לנאשם 1, התבקשה הממונה על עבודות השירות (להלן הממונה) לחוות דעתה בשאלה אם נאשם 1 יהיה מסוגל לרצות מאסר בן שישה חודשים בעבודות שירות.

בחוות דעתה מיום 22/2/16 הודיעה הממונה כי נאשם 1 מתאים לעבודות שירות והמליצה להציבו, החל מיום 1/8/16, במועצה דתית טירת הכרמל (בית העלמין), למשך חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות.

דין

12. רבות נכתב על הקשיים בגזירת הדין, בעיקר כאשר עסקינן באנשים נעדרי הרשעות קודמות לעבירה נשוא גזר הדין, אשר ביצעו עבירות חמורות, גרמו סבל לזולתם, וסיכנו את בטחון הציבור. (לעניין זה ראו ע"פ 344/81 מ"י נ' סגל, פ"ד לה (4), 313, מפי כב' הנשיא שמגר; ע"פ 2163/05 דג'מיל אלייב נ' מ"י (12/12/05), מפי כב' הש' רובינשטיין, ועוד).

הענישה מושפעת בכללותה משיקולי גמול והרתעה (אם כי קרנה של ההרתעה ירדה אחרונה בעקבות מחקרים רבים שנעשו); מנסיבות ביצוע העבירות וחומרתן, נפיצותן ותדירות ביצוען, השפעתן על כלל הציבור וההשלכות היכולות להיגרם מהן, כגון הפגיעה בביטחון הציבור ומידתה, החשש והפחד שמעשים אלה נוטעים בלב אדם מן הישוב; עוד היא מושפעת מהנסיבות האישיות של מבצעי העבירות, גילם, עברם הפלילי, ושיקולי שיקום, ובכל מקרה ומקרה מוטלת על בית המשפט החובה לערוך את האיזון בין האינטרסים השונים. (ראו לעניין זה גם ע"פ 4890/01 מ"י נ' פלוני, פ"ד נו (1), 594, מפי כב' הנשיאה ביניש).

העיקרון המנחה בגזירת עונשו של נאשם הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו, כאשר הפסיקה פירשה את עקרון ההלימה כמבטא את "עקרון הגמול". (ראו לעניין זה דברי כב' הש' רובינשטיין בע"פ 1523/10 פלוני נ' מ"י (18/4/12), וכן ע"פ 156/80 כוכבי בנימין נ' מ"י, פ"ד לה (4), 744, מפי כב' הש' אלון).

השיקולים לבחינת מתחם העונש ההולם (להלן גם: המתחם), הם הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה. כן ניתן לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לצורך קביעת המתחם, ונסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה לשם גזירת העונש המתאים לנאשם הספציפי.

13. חומרת העבירה והערכים החברתיים שנפגעו בעטייה

א. אין צורך להכביר מילים אודות חומרת מעשיהם של הנאשמים, אשר תקפו את המתלון בצוותא עם אדם נוסף, וגרמו לו לחבלה חמורה, וזאת כדי ללמדו לקח, לשיטתם, על פגיעה בכבודו של נאשם 1 ושל אמו.

מעובדות כתב האישום המתוקן, עולה כי אין מדובר באירוע ספונטני אליו נקלעו הנאשמים שלא בטובתם, כי אם במעשים מתוכננים, לאחר שאמו של נאשם 1 סיפרה לו על הויכוח אשר נתגלע בינה לבין המתלון. הנאשמים והאחר נכנסו למספרה של המתלון, בשעת ערב, בסיום יום עבודתו, דחפוהו ותקפוהו בצוותא חדא, תוך שהם הולמים בראשו ובכל חלקי גופו באגרופים ובבעיטות. משניסה להתגונן מפניהם, זרקו עליו כסאות. בשלב זה, שלף נאשם 2 סכין, ואיים על המתלון באמצעותה; משהשליך המתלון כיסא לעברו, נפלה הסכין, נאשם 1

הרימה ואיים באמצעותה על המתלונן, בנופפו עמה לעברו ובאומרו "למי קראת הומו". רק כאשר צעק המתלונן "משטרה", נמלטו השלושה מן המקום. כאמור לעיל, כתוצאה מהאירוע נגרמו למתלונן חבלות בראשו, בפניו ובצלעותיו, וכן שבר תוך מרפקי בכף ידו הימנית.

נאשם 2 אף הגדיל לעשות כאשר התקשר למתלונן מספר דקות לאחר האירוע ואיים עליו כי אם יפנה למשטרה יירה בראשו.

אין גם צורך בדמיון רב כדי לשוות בנפשנו את הפחד, האימה וחוסר האונים שאחזו במתלונן עת הגיחו בפניו שלושה אנשים (הנאשמים והאחר) בשעת ערב, במקום עבודתו, בו הוא אמור לחוש מוגן ובטוח, דחפוהו אל תוך המספרה ותקפוהו תוך ניצול חולשתו בעמדו למולם בגפו, בנסיבות המפורטות לעיל, והוא אינו יודע עד היכן ירחיקו לכת.

ב. תופעת האלימות הפכה, למרבה הצער, חזון נפרץ במקומותינו וראוי שבית המשפטוראוי שבית המשפט יתרום תרומתו לצורך מלחמה בתופעה זו. קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי לשרש את התופעה של נקיטת כוח ואלימות לשם יישוב מחלוקות וסכסוכים, תוך שימוש בנשק קר (בין אם זה סכין או כל כלי משחית אחר), בדרך של הטלת עונשי מאסר ממושכים. (ע"פ 2292/08 מ"י נ' **הייב** (22/6/98), מפי כב' הש' מצא; ע"פ 10866/03 מ"י נ' **סלאימה** (5/7/04), מפי כב' הש' ג'ובראן; ע"פ 3720/04 מ"י **זחאיקה** (3/11/04), מפי הש' חשין; ע"פ 4173/07 **פלוני נ' מ"י** (16/8/07), מפי כב' הש' ארבל; ע"פ 4257/07 **פלוני נ' מ"י** (5/3/08), מפי כב' הש' מלצר; ע"פ 3863/09 מ"י נ' **חסן** (10/11/09), מפי כב' הש' דנציגר).

יפים לענייננו דבריו של כב' הש' דנציגר בע"פ 5153/13 **פלוני נ' מ"י** (13/1/14):

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעתם של עבריינים הפונים 'לפתור סכסוכים' בכוח הזרוע. בפסקי דין רבים נקבע כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבחרו בחירה בלתי נסבלת בדרך האלימות, למען יועבר מסר מתאים לעבריינים ולחברה כולה [ראו: ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' נאסר חסן, [פורסם בנבו] פסקה 21 לפסק הדין (10.11.2009); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 לפסק הדין (16.8.2007)]" (שם, פסקה 20). (ראו גם ע"פ 5753/04 מ"י נ' **רייכמן** (7/2/05), מפי כב' השופטים חשין, גרוניס (כתוארו אז) ונאור (כתוארה אז)); בע"פ 4333/04 **קונדוס נ' מ"י** (11/10/04), כב' הש' פרוקצ'יה).

ג. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים הם שלומו, ביטחונו, בריאותו, שלמות גופו, קדושת חייו וכבודו של המתלונן, וכן ערך הבטחון במרחב הפרטי. מדובר בערכים חברתיים אשר המחוקק ראה ליתן להם מעמד חוקתי, והפגיעה בהם חייבת תגובה עונשית הולמת.

מתסקיר הנפגע עולה כי לדברי המתלונן, עד היום הוא מתקשה להתגבר על השלכות האירוע האלים שחוווה,

כמפורט לעיל, ואין צורך לחזור על הדברים. המתלון סיפר על המצוקה והחרדות שהן מנת חלקו מאז האירוע וכל על הסבל והנזקים שנגרמו לו בעקבותיו

ד. להרשעתו של נאשם 2 בעבירות האלימות, נוספה גם הרשעה בעבירה של הדחה בחקירה, שעה שהתקשר לנאשם מספר דקות לאחר שנמלט מזירת העבירה, ואיים עליו כי אם יתלון במשטרה ירה בראשו.

"... ההכרח להגן על טוהר ההליך השיפוטי ועל תקינות פעולתן של מערכות אכיפת החוק מחייב להשקיף גם על עבירה זו בחומרה (ראו, למשל, ע"פ 5074/10 מרדאווי נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (19.9.2012))" (ע"פ 7895/13 **ביטון נ' מ"י** (24/3/14), מפי כב' הש' פוגלמן).

בנסיבות העניין, נוכח חמורת מעשיהם של הנאשמים ראויים הם לתגובה עונשית הולמת.

14. מתחם הענישה

א. באי כוח הצדדים הביאו בפני בית המשפט פסיקה בעבירות דומות ובה קשת רחבה של עונשים, זה בכה וזה בכה.

ב"כ המאשימה, אשר ביקש לתחום את העונש ההולם את מעשיו של נאשם 1 בטווח שבין שנתיים לחמש שנות מאסר, ושל נאשם 2 בטווח שבין שנתיים וחצי לחמש שנות מאסר, הפנה לפסקי דין בהם נגזרו, בגין עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עונשים בטווח שבין 28 ל- 40 חודשי מאסר (ראו ע"פ 4631/13 **מ"י נ' כרים** (25/2/14) וכן ע"פ 5153/13 **פלוני הנ"ל**, שניהם מפי כב' הש' דנציגר; ע"פ 2037/13 **מחאג'נה נ' מ"י** (26/6/13), מפי כב' הש' רובינשטיין, ועוד). כן הפנה, ביחס לנאשם 2, לפסקי דין שניתנו בעבירות של הדחה בחקירה, בהם נקבעו מתחמי ענישה בטווח שבין מאסר מותנה לשישה חודשי מאסר בפועל (ע"פ 7895/13 **ביטון הנ"ל**; ע"פ 3182/13 **פרץ נ' מ"י** (19/12/13), מפי כב' הש' חיות).

סנגורו של נאשם 1, אשר טען כזכור כי מעשיו של מרשו אינם מצויים ברף הגבוה של החומרה וביקש להימנע מלהטיל עליו עונש מאסר, בין השאר לנוכח השיהוי הרב הגשתו של כתב האישום, הפנה לפסיקה בה נתן בית משפט משקל יתר לסוגיית השיהוי בגזירת העונש (ראו ע"פ 4434/10 **יחזקאל נ' מ"י** (16/3/11), מפי כב' הש' ג'ובראן; ת"פ 14611-05-12 **מ"י נ' עיסא ואח'** (24/11/13), מפי כב' הש' גלעד). כן הפנה לפסקי דין בהם נגזרו עונשים בעבירות דומות בטווח שבין 8 ל- 12 חודשי מאסר (ראו ע"פ 4991/15 **מ"י נ' אבו סווי** (10/9/15), מפי כב' הש' רובינשטיין; ע"פ 3425/15 **טבת נ' מ"י** (20/8/15), מפי כב' הש' ג'ובראן; וע"פ 11092/07 **פלונית נ' מ"י** (2/6/11), מפי כב' הש' מלצר).

סנגורו של נאשם 2, אשר טען כזכור כי הרף התחתון של מתחם הענישה אינו עולה על מספר חודשי מאסר בודדים הניתנים לריצוי בדרך של עבודת שירות, הפנה לפסיקה בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות או תקיפה לשם גניבה או פציעה בנסיבות מחמירות, בהם נגזרו עונשים בטווח שבין של"צ ושישה חודשי עבודות

שירות לארבעה חודשי מאסר (ראו ת"פ (חי') 6031/07 מ"י נ' **רמדאן שתיה** (27/6/07), מפי כב' הש' שפירא; ת"פ (נצ') 1152/06 מ"י נ' **קדוש** (לא פורסם), מפי כב' הש' אטרש; ת"פ (ת"א) 40192/05 מ"י נ' **מליגין** (10/7/07), מפי כב' הש' בן יוסף; ת"פ (ב"ש) 8316/05 מ"י נ' **אושרי** (31/7/07), מפי כב' הש' סלוטקי; ת"פ (נצ') 1013/07 מ"י נ' **זועבי** (5/11/07), מפי כב' הש' כהן; ת"פ (י-ם) 122/08 מ"י נ' **סלמאן** (לא פורסם), מפי כב' הש' גורפינקל; ת"פ (חי') 6040/07 מ"י נ' **קוזלוב** (18/9/07), מפי כב' הש' שפירא, ועוד).

ב. העונש הקבוע בצידה של עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות הינו ארבע עשרה שנות מאסר, והצידה של עבירת הדחה בחקירה בה הורשע כאמור נאשם 2 בלבד הינו שבע שנות מאסר. לענין האופן לקביעתו של מתחם הענישה והאבחנה בין מתחם הענישה לבין הענישה הנוהגת, המהווה רק אחד הפרמטרים לקביעתו, ראו דבריה של כב' הש' ארבל בע"פ 1323/13 חסן נ' מ"י (5/6/13).

במקרה הנדון, חלקו של נאשם 2 בביצוע העבירות גדול מחלקו של נאשם 1, על אף שנאשם 1 היה בעל המניע לפגוע במתלונן, ולכאורה הצטרף אליו נאשם 2 ללא כל סכסוך בינו לבין המתלונן. נאשם 2 הוא אשר שלף סכין במהלך האירוע, מבלי שנטען כי נאשם 1 היה מודע לקיומו, ובכך הסלים את דרגת חומרתו, והוא אשר הורשע גם בעבירה של הדחה בחקירה,

כאמור לעיל ולהלן.

ראשית, יש כאמור לשרש את התופעה של שימוש באלימות כדרך לפתרון סכסוכים. עם זאת, אין דומה תקיפה בצוותא באגרופים ובבעיטות או אפילו בשימוש בכיסא תוך כדי קטטה, לשליפת סכין, אשר מטבעה גורמת לעליית מדרגה בסיכון הנובע ממנה. לא נעלם מעיני כי גם כלים אחרים עשויים לשמש נשק קר והדבר תלוי בשימוש הנעשה בהם (ראו גם ע"פ 371/08 מ"י נ' **ביטאו** (27/8/10), מפי כב' הש' ארבל; ע"פ 4930/02 **עאבד נ' מ"י** (29/4/04), מפי כב' הש' ריבלין; וכן בע"פ 6183/02 **יונתי נ' מ"י** (25/7/02), מפי כב' הנשיאה ביניש). אולם אין טענה כי הכיסאות שימשו נשק קר באירוע. שליפת סכין על ידי נאשם 2 ואיומים באמצעותה, יכולה להביא לתוצאה חמורה אשר מי ישורונה. לקחתי בחשבון כי לאחר האיום באמצעות הסכין, השליך המתלונן כיסא לעברו של נאשם 2, הסכין נפלה ונאשם 1 הרימה ואיים אף הוא באמצעותה על המתלונן בכך שנופף בסכין וצעק לעברו למי קראת הומו, אם כי משצעק המתלונן "משטרה" נמלטו השלושה מהמקום.

ג. בנסיבות אלו ובהתחשב בחומרת העבירה, אשר קדם לה תכנון, השימוש כאמור בסכין במהלך האירוע, נסיבות ביצוע העבירות, הערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנוהגת, הנזק הפוטנציאלי שהיה טמון במעשיהם, ובעיקר סוג הפגיעה במתלונן, אני רואה להעמיד את מתחם הענישה לגבי נאשם 1 בטווח שבין 12 חודשים ל- 36 חודשי מאסר. אשר לנאשם 2, אשר לא זו בלבד שהוציא סכין מכיסו, ובהמשך הגדיל עשות בכך שהדיח את המתלונן בחקירה, בכך שהודיע לו כי אם יפנה למשטרה ירה בראשו, איום ממשי אשר יכול היה להרתיע את המתלונן מחשיפת האירוע בפני המשטרה, יעמוד מתחם הענישה בגין מכלול מעשיו באירוע בין 24 ל- 50 חודשי מאסר.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

15. על אף כל האמור לעיל, יש לזכור כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ובית המשפט ישקול גם שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, עברו, לקיחת אחריות על ידו, חרטתו, שיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק, מאמציו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בגינה, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן השפעת הענישה עליו ועל משפחתו, לרבות שיקומו. (ע"פ 10444/06 **עייני נ' מ"י** (25/4/07), מפי כב' הש' ארבל; ע"פ 4980/01 הנ"ל; וכן סעיף 40א לחוק העונשין).

א. כתב האישום הוגש בשיהוי ניכר, ללא כל הסבר או הצדק המניח את הדעת. העבירה בוצעה ב- 2/1/11 וכתב האישום הוגש בספטמבר 14', קרוב לארבע שנים לאחר האירוע.

ב. אני רואה לזקוף לזכותם של שני הנאשמים את הודייתם בעובדות כתב האישום המתוקן, אם כי זו באה לאחר שנשמעו חלק מעדי התביעה, ולא נחסך מהמתלונן המעמד הקשה של חקירה נגדית ושחזור הטראומה הקשה שחוה באירוע. מאידך גיסא, לא ניתן להתעלם מכך שלאחר שמיעת ראיות אלו תוקן כתב האישום על פי הנוסח המצוין לעיל.

כן אני רואה להתחשב בחרטה שהביעו הנאשמים בפני, ובאחריות שנטלו למעשיהם, על אף שנאשם 2 ניסה למזער את מעשיו, על אף שעמד על הודייתו, בכך שטען כי הסכין לא היתה אצלו, וכי "השלישי" שלא נחקר במשטרה ניסה לדקור את המתלונן והוא תפס את הסכין בידו. חזקה על הנאשם 2 כי אם היה ממש בגרסה זו היה עומד על תיקונו של כתב האישום בנקודה זו. בסופו של יום הורשעו הנאשמים על יסוד הודייתם במסגרת הסדר הטיעון, ולא חזרו מעמדתם זו.

16. נסיבותיו האישיות של נאשם 1, כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן בעניינו וכן מפי סנגורו, מלמדות כאמור על אורח חיים נורמטיבי עד לאירוע נשוא תיק זה. התברר כי גם לאחר ביצוע העבירה חי נאשם 1 חיים נורמטיביים לחלוטין. בתקופה זו עלה על דרך המלך, התחתן, נולד לו ילד, והוא כבן חצי שנה כיום. הוא מתמיד בעבודתו כאיש מכירות מזה ארבע וחצי שנים, וזוכה להערכת מעבידיו - כעולה מתעודות ההערכה וההצטיינות שהגיש סנגורו. נאשם 1 לא הסתבך פעם נוספת, ונוכח הזמן הרב שעבר מאז האירוע יכול היה לחשוב כי נמחל לו.

במהלך השיהוי המשמעותי בהגשת כתב האישום, שינה נאשם 1 את סדרי חייו באופן משמעותי ביותר, לפיכך, על אף האמור בתסקיר שירות המבחן, יש בפני בית המשפט נתונים מספיקים להתרשם כי מדובר במעידה חד פעמית.

בנסיבות הענין, ולאור עמדת הממונה, אני רואה הצדקה ממשית לסטות ממדיניות הענישה ולהשית עליו עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

17. לעומתו, הסתבך נאשם 2 בתקופה זו בעבירות אלימות נוספות, כמפורט לעיל, ולא זאת בלבד שלא ניצל את הזמן כדי להשתקם, הוא אף ביצע עבירות נוספות, שעה שמאסר על תנאי משמעותי היה תלוי ועומד נגדו, ובסופו של יום נידון למאסר בפועל בגין, כאשר בית המשפט הדן בעניינו הפעיל את המאסרים מותנים שהיו תלויים נגדו. מדובר באבחנה משמעותית בין השניים, הנוספת לחלקם השונה באירועים נשוא כתב האישום המתוקן.

יחד עם זאת, אני רואה להתחשב לקולא בנסיבותיו האישיות הקשות של נאשם 2 ובמצבו רפואי, כפי שפורטו הרחבה מפי סנגורו. מדובר בבחור בן 35 כיום, גרוש ואב לשני ילדים, אחיו התאבד לפני כ- 12 שנים, טרגדיה אשר השפיעה עליו ועל משפחתו, ולטענתו הביאה להתדרדרותו. מהמסמכים הרפואיים שהגיש הסנגור עולה כי בשנת '10 היה נאשם 2 מעורב בתאונת דרכים קשה, אשר נחשדה כנסיון אובדני, לאחריה אושפז בין התאריכים 30/8/10 - 12/9/10 במרכז לבריאות הנפש בטירת הכרמל.

כן אני רואה ליתן משקל לשינוי במצבו הבריאותי של הנאשם 2, כעולה מהמסמכים הרפואיים מהעת האחרונה בעניינו. הנאשם 2 עבר לפני מספר חודשים ניתוח שריוול קיבה וירד כ- 50 ק"ג, ובמהלך חודש דצמבר '15 אושפז למשך שמונה ימים בבית החולים כרמל בעקבות חולשה פתאומית ברגלו הימנית. לאחר שחרורו חלה החמרה במצבו באופן שתנועתו מוגבלת, הוא אינו יכול ללכת ללא תמיכה, והומלץ לו להסתייע במקל הליכה, אם כי טיב החולשה עדיין לא הוברר.

בנסיבות העניין, נוכח מסוכנותו של הנאשם 2, הנשקפת ממעשיו באירוע והסתבכותו בעבירות נוספות לאחריו אני רואה לבכר את האינטרס הציבורי על פני עניינו האישי, ולא מצאתי הצדקה להעתר לבקשת סנגורו להימנע מלהטיל עליו מאסר בפועל.

18. על אף האמור לעיל, עומד בפני גם עקרון אחידות הענישה, המחייב התחשבות בעונש המוטל על נאשם 1 גם בעניינו של נאשם 2 כנקודת עיגון, בשינויים המחוייבים (על חשיבותו של עיקרון אחידות הענישה, ראו דבריו של כב' הש' ג'ובראן בע"פ 9545/09 אלדין נ' מ"י (24/3/10)). זאת, בנוסף להתחשבות בשיהוי הרב בהגשת כתב האישום גם בעניינו.

למען הסר ספק, בעניינו של נאשם 2 לא היה מקום מלכתחילה לשקול עונש שאינו בין כתלי בית הסוהר, משעמדו בפני בית המשפט הנתונים הבסיסיים, לפיהם נגזר דינו בתיק קודם לרצות עונש מאסר בפועל בן 14 חודשים.

19. נוכח המקובץ לעיל, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות לחומרא לקולא, אני רואה לגזור על הנאשם עונשים כדלקמן:

נאשם 1

עמוד 13

א. שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בהתאם להמלצת הממונה על עבודות השירות כמפורט לעיל.

ב. מאסר על תנאי למשך 18 חודשים, שהנאשם לא ישא בו זולת אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירה בה הורשע, ו/או כל מעשה אלימות שהעונש הקבוע בצידו הוא שלוש שנות מאסר ומעלה, ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או לאחריה.

נאשם 2

א. מאסר בפועל למשך 12 חודשים, מתוכם ירצה הנאשם שישה חודשים במצטבר למאסר שהוטל עליו בת"פ 16107-09-12, ושישה חודשים בחופף לו. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 3/4/16 בשעה 8:00 בבית מעצר קישון, או בכל מקום אחר ששב"ס יחליט להציבו, לאחר מיון שיערך.

ב. מאסר על תנאי למשך 18 חודשים, שהנאשם לא ישא בו זולת אם יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה בה הורשע, ו/או כל מעשה אלימות שהעונש הקבוע בצידו הוא שלוש שנות מאסר ומעלה, ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או לאחריה.

20. בנסיבות הענין, בהתחשב בנזקי הגוף ובסבל הנפשי שגרמוהנאשמים למתלונן, כעולה מהתעודות הרפואיות שהוגשו ותסקיר הנפגע, אני מחייבת אותם לפצותו, כמפורט להלן:

א. אני מחייבת את נאשם 1 לפצות את המתלונן בסכום של 35,000 ₪, אותו ישלם ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך 3,500 ₪ לחודש, החל מיום 15/4/16 ובכל 15 לחודש שלאחריו.

ב. אני מחייבת את נאשם 2 לפצות את המתלונן בסכום של 35,000 ₪ אותו ישלם ב- 20 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך 1,750 ₪, החל מיום 1/5/16 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

אם תשלום כלשהו לא ישולם במועדו, תעמוד יתרת התשלומים לפירעון מידי, ותישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל. התשלומים יופקדו בבית המשפט, ונאסר על הנאשמים או מי מטעמם לפנות למתלונן או למי מטעמו בקשר לפיצוי שנפסק.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח אדר א' תשע"ו, 08 מרץ 2016.